Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 75. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 5-го КВІТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 5, 1978 No: 75. VOL. LXXXV.

ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ ПЕРЕОБРАНА НА ГОЛОВУ СУЖА

Ню Йорк, Н.Й. (В. Л-ць). — В неділю, 2-го квітня ц.р., тут у приміщенні української молодечої організації Пласт відбулися одинадцяті з черги Загальні Збори Спілки Українських Журналістів Америки (СУЖА), на яких головою СУЖА на чергову каденцію переобрано одноголосно ред. Ольгу Кузьмович, довголітнього члена цієї станової організації, абсольвентку журналістики у Варшавському університеті, редакторку багатьох пластових видань, як, наприклад, „Дорога", „Молоде Життя", „Пластова Ватра", „Юнак" та інші. На почесного голову Спілки переобрано ред. Івана Кедрина-Рудницького, відомого журналіста і публіциста та колишнього співредактора щоденника „Свобода". Також одноголосно обрано нову Управу СУЖА до якої увійшли редактори: Василь Верган, Орест Пнтляр — заступники голови, Людмила Волянська — секретар, Юрій Ігор Павлічко — касир, Уляна Любович і Павло Дорожинський — члени. До Контрольної комісії були обрані: д-р Роман Осінчук — голова, М. Островерха і В. Левенець — члени, а до Товариського суду: В. Барагура, Лука Луців і В. Тершаковець. Новий склад управи запропонувала Зборам покликана раніше Управою, а пізніше затверджена Зборами Номінаційна комісія в складі: Марія Барагура, Степан Женецький і Лука Луців.

Ред. Ольга Кузьмович

Збори, у яких взяло участь 30 членів, вшанували однохвилинною мовчанкою померших між каденціями колеґ, а саме: Михайла Вінтоніва, Ярослава Гриневича, Миколу Денисюка, Романа Купчинського і Бориса Ржепецького та прийняли до відома інформацію голови про прийняття Управою нових членів — Романа Барановського, Дмитра Кузика, Романа Ільницького, Василя Пакуляка, Ярослава Падоха Богдана Остапюка, Ксеню

(Закінчення на ст. 4-ій)

Адв. Омер Малицький, видатний союзовий і громадський діяч, помер у Клівленді

Клівленд, Огайо. — Минулої суботи, 1-го квітня, тут помер на 79-му році життя св. п. адв. Омер Малицький, один з найвидатніших наших союзових і громадських діячів між двома світовими війнами. Св. п. адв. Омер Малицький був предсідником 18-ої Конвенції УНСоюзу в травні 1933-го року в Детройті, на якій вперше був обраний на головного секретаря УНС Дмитро Галичин і того ж року на надзвичайному засіданні Головного Уряду д-р Лука Мишуга був обраний на головного редактора „Свободи", що започаткувало славний в розвитку УНС і громади період Галичина-Мишуги. На тій же 18-ій Конвенції УНС адв. Омер Малицький був обраний на головного контролера і протягом двох каденцій виконував обов'язки голови Головної Контрольної Комісії. В тому ж часі св.

Св.п. адв. Омар Малицький

п. адв. О. Малицький заснував і очолював організацію Українських Професіоналістів.

Осиротив дружину Катерину, три дочки з родинами та ближчу і дальшу родину. Похорон був заповіджений на вівторок, 4-го квітня.

Друзі і побратими супроводили на вічний спочинок св. п. дир. Миколу Бігуна

Кергонксон/Бавнд Брук. — Минулої суботи, 1-го квітня, побратими з Визвольних Змагань і Революції та друзі з громадської активности, разом з Родиною Покійного, супроводили на вічний спочинок померлого попередньої суботи, 25-го березня, св. п. Миколу Бігуна, активного учасника Визвольних Змагань під час Першої світової війни, провідного революціонера-бойовика Української Військової Організації — Організації Українських Націоналістів, довголітнього в'язня ворожих тюрем і концентраційних таборів, видатного суспільно-громадського діяча. Помер св. п. Микола Бігун на 78-му році життя в своєму домі на оселі „Золота Осінь" біля Союзівки в Кергонксоні і там почалися похоронні відправи з участю родини та практично цілої місцевої громади, як і представників центральних установ. Заупокійну св. Літургію в місцевій церкві св. Трійці відправили місцевий парох та два інші священики, які опісля супроводили жалобну автокаду з тлінними останками Покійного на цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, де й довершили останнього похоронного обряду. В Кергонксоні прощав Покійного від Центральної Управи ОДВУ дир. Роман Крупка, а на цвинтарі прощальний салют біля вкритої національним прапором домовини виголосили д-р Володимир Михайлів від Проводу Українських Націоналістів і його голови д-ра Дениса Квітковського, проф. д-р Богдан Гнатюк від очолюваної ним Центральної Управи ОДВУ та проф. д-р Олексишин від побратимів Стрийської Сотні УГА. За прощальні слова та вислови співчуття і всім учасникам жалобної церемонії подякував від Родини син Покійного, Андрій Бігун. Жалобний обряд біля свіжої могили на цвинтарі закінчено співом тужливої пісні „Видиш брате мій..."

Звеличування особи і діл Покійного та вислови жалю по його втраті продовжувалися під час тризни в залі приміщень Консисторії УПЦеркви.

БІЛИЙ ДІМ ПРОПОНУЄ ЗНЕСТИ ЕМБАРҐО НА ПРОДАЖ ЗБРОЇ ТУРЕЧЧИНІ

Вашінґтон. — Уряд президента Джіммі Картера, драстично зміняючи свою дотеперішню політику, вирішив звернутися до Конґресу із закликом знести ембарґо на продаж зброї Туреччині, не чекаючи на жадні концесії з боку Анкари щодо розв'язки проблеми на Кипрі. Конґрес ЗСА встановив це ембарґо в 1975-му році з уваги на те, що турецькі військові частини окупували північну частину Кипру, вживаючи при тому американську зброю. У відплату за ембарґо Анкара припинила всю діяльність на американських військових базах, які находяться на турецькій території.

Речники Білого Дому інформують, що президент Картер і його дорадники постановили змінити своє дотеперішнє становище, бо побоюються, що Туреччина може ще більше обмежити свою діяльність в Північно-Атлантійському Союзі (НАТО), назавжди закрити американські бази або навіть перейти до табору невтральних держав. Президент Картер вважає, що цьому можна запобігти, якщо Конґрес негайно скасує ембарґо на продаж зброї, а відложить на пізніше схвалення нового договору щодо американських баз на турецькій території та щодо загальної військової допомоги Туреччині. Білий Дім не ставить Анкарі жадних передумов, але надіється, що турецький уряд віддячиться тим, що таки погодиться на концесії відносно Кипру та дозволить на відновлення діяльности на американських базах.

Пляни уряду ЗСА вже викликали гостру реакцію з боку Греції та Кипру, уряди яких заявили, що якщо Туреччина знову зможе купувати зброю в Америці без жадних передумов, то зникне будь-яка причина, щоб Анкара погодилася на концесії щодо Кипру. Речники грецького уряду погрожують, що Греція у відплату може далі відмовлятися брати активну участь в оборонній діяльності НАТО, а кипрський президент Спірос Кипріяну вніс гострий формальний протест до Державного департаменту, твердячи, що ЗСА не додержуються своїх зобов'язань відносно Кипру. Зміну політики Білого Дому критикували також речники грецької громади в ЗСА і ряд членів Конґресу, які підтримують становище Греції в конфлікті з Туреччиною.

Одні інформують, інші заперечують, що Тайван і СССР переговорюють про співпрацю

Відень, Австрія. — Пол Гофманн, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Европі, інформує в тій газеті з 1-го квітня ц.р. що тайванські дипломати ведуть в австрійській столиці таємні переговори з представниками Совєтського Союзу. Дипломати Китайської Народної Республіки, які недавно повернулися з консультаційних розмов в Пекіні, підтвердили у праватній розмові з кореспондентами, що уряд Тайвану, шукаючи виходу з політичної й економічної ізоляції, надіється на піддержку, в першу чергу економічну, з боку СССР. Китайські джерела підтверджують також, що Москва заінтересована такими зв'язками з Тайваном. Розмова кореспондентів з китайськими дипломатами відбулася під умовою, що журналісти не називатимуть по імені китайських представників і не вважатимуть тієї розмови за офіційну інформацію КНР. Зновуж кваліфіковані джерела Націоналістичного Китаю, які рівнож не бажали, щоб їх називати, категорично заперечили інформацію пекінських речників, кажучи, що вона являється політичним маневром китайських комуністів, які хочуть за всяку ціну добитись погіршення відносин Тайвану із З'єднаними Стейтами Америки і довести до зірвання дипломатичних зносин між ними. Австрія і Тайван, як відомо, не мають офіційних дипломатичних зносин, але уряд Тайвану репрезентує діючий у Відні культурний центер.

У зустрічі з кореспондентами китайські дипломати відмітили, що голова китайської Комуністичної партії і діючий прем'єр-міністер Гуа Куо-фенґ, виступаючи 26-го лютого ц.р. на Крайовому Народному Конґресі, порушував справу нав'язання дипломатичних зносин між Китаєм і ЗСА і відмічував, що такі зносини можуть наступити тільки тоді, як Білий Дім зірве дипломатичні і військові зв'язки з націоналістичним урядом на Тайвані. „Ми також раніше заявляли урядові ЗСА, що як він хоче ще вдержувати зв'язки з Тайваном, то ми можемо зачекати", — заявили китайські емісари західнім кореспондентам. Пекін домагався, щоби співпраця між Пекіном і Вашінґтоном базувалась на японському взірці. Токіо співпрацює з Тайваном, головно в економічній ділянці, але формально не визнає національного уряду на Тайвані.

Речники Державного департаменту ЗСА, довідавшись про зустріч китайських дипломатів з журналістами, заявили, що вони вважають інформацію цікавою, але Вашінґтон не має жадних офіційних повідомлень про якінебудь переговори між представниками Тайвану і Совєтського Союзу.

Реймонд Барре залишається прем'єром французького уряду

Париж, Франція. — Президент Франції Валери Жіскар д'Естен знову найменував Реймонда Барре на прем'єр-міністра французького уряду і, розмовляючи з кореспондентами, дуже позитивно висловився про його здібності, виявлені головно в часі економічної кризи, яку переживала Франція в 1976-77 роках. Раніше Барре зрезиґнував був формально з цього становища, щоб дати можливість президентові Жіскарові підібрати на це становище відповідну особу. Деякі політичні партії спочатку не погоджувались на номінацію Барре у новій каденції, бо він, мовляв, не має доброї політичної заправи, бувши економістом, але опісля вони змінили свою думку, бо французька економіка ще й сьогодні потребує особливої уваги уряду. Приймаючи номінацію, 54-річний Реймонд Барре заявив, що він представить президентові склад нового уряду за 10 днів, після того, як політичні партії найменують своїх лідерів до парляменту. Французи з полегшенням і вдоволенням прийняли вістку про найменування Барре на прем'єра, бо його кабінет, як жадний уряд в Европі, зумів вдержати в часі економічних труднощів високий життєвий рівень французького населення, понизив інфляцію до 9 відсотків, зменшив безробіття і витрати уряду, зменшуючи тим самим закордонні позички Франції.

КАРТЕР КРИТИКУЄ СССР І КУБУ ЗА ІНТЕРВЕНЦІЮ В АФРИЦІ

Ляґос, Ніґерія. — Промовляючи в суботу, 1-го квітня, в столиці Ніґерії, куди він прибув день раніше з Бразилії, президент Джіммі Картер заявив, що його уряд зобов'язаний зробити все можливе, щоб країни Африки були „вільні від колоніялізму, расизму та військового втручання інших держав", зазначуючи, що мир в Африці не можливо досягнути поки Совєтський Союз і Куба продовжуватимуть свою інтервенцію в Етіопії. Виступаючи перед великою кількістю членів ніґерського уряду і громадян тієї африканської країни, президент Картер сказав, що ЗСА дуже затурбовані вістками, що „чужинецькі війська" готуються до акцій проти повстанців в Еритреї, колишній італійській колонії, яку після Другої світової війни прилучено до Етіопії.

День раніше дорадники президента Картера поінформували пресу, що існують докази, що біля 17,000 кубинських вояків, які раніше брали участь в боях проти сомалійських частин в провінції Оґаден, де також було багато совєтських „дорадників" і совєтської зброї, тепер приготовляються до придушення еритрейських повстанців, які змагаються за самостійність від Етіопії.

Ніґерія — це третя з черги країна, яку президент Картер відвідав під час своєї міжнародної поїздки, яка розпочалася у вівторок, 28-го березня, і мала тривати до понеділка, 3-го квітня. Він спершу відвідав Венесуелю і Бразилію, де наголошував пошанування прав людини та різні зв'язки зі ЗСА, а після Ніґерії відлетів на коротку візиту іншої африканської держави, Ліберії.

Відвідини Ніґерії тривали три дні, під час яких президент Картер, державний секретар Сайрус Венс, д-р Збіґнєв Бжезінські, головний дорадник Білого Дому для крайової безпеки, та Андрю Янґ, американський амбасадор до Об'єднаних Націй, обговорювали з ніґерським лідером Олусеґуном Обасанджом і членами його уряду такі питання, як поліпшення відносин між Америкою та Ніґерією, справу перебрання влади чорними більшостями в Родезії та Південно-Західній Африці (Намібії), расистську політику уряду Південно - Африканської Республіки тощо. В останній день відвідин президент Картер і ніґерський лідер Обасанджо оприлюднили спільну заяву, в якій зазначили, що вважають „тимчасовий" уряд в Родезії, який складається з членів дотеперішнього білого меншинного уряду прем'єра Іяна Смита і провідників поміркованих чорних фракцій, нелеґальним, бо до цього уряду не входять речники Патріотичного Фронту, тобто чорних партизанів, які ведуть збройну боротьбу проти уряду прем'єра Смита. Президент Картер заявив, що ЗСА і Британія якнайскоріше скличуть „міжнародну конференцію" для полагодження справи встановлення влади чорної більшости в Родезії. Вашінґтон і Лондон, як теж африканські держави, вважають, що до часу перебрання влади чорними, „тимчасова влада" повинна бути в руках британських властей, бо білий уряд Родезії у 1965-му році „самочинно і нелеґально" проголосив самостійність від Британії.

Щодо кубинських військових частин та совєтських „дорадників" в Етіопії, президент Картер кількакратно підкреслював, що ЗСА далі сподіваються, що Куба і Совєтський Союз припинять свою мілітарну інтервенцію в Етіопії, зокрема після того, як Сомалія зобов'язалася припинити свою війну проти Етіопії. Але виглядає, що Куба, замість відтягами свої військові з'єднання, прислала туди додаткову кількість вояків.

У понеділок, 3-го квітня, президент Картер мав відвідати Ліберію, велика частина населення якої — це нащадки колишніх чорних невільників, які виеміґрували з Америки між 1822-им і 1865-им роками. Того самого дня Президент мав повернутися до Вашінґтону. Це перший раз в історії, що будь-який президент ЗСА відвідав неґритянські країни Африки.

Ізраїль знову закликає Єгипет відновити безпосередні переговори

Єрусалим/Каїр. — Ізраїльський уряд у неділю, 2-го квітня, вислухавши звіту міністра оборони Езера Вайцмана, який недавно відвідав Єгипет і переговорював з президентом Анваром ель-Садатом, оприлюднив офіційну заяву, в якій висловив „жаль", що єгипетський уряд відмовився відновити діяльність двох спільних ізраїльсько-єгипетських комісій, військової та політичної, які діяли до січня ц.р. Уряд прем'єра Менахема Беґіна закликав єгипетські власті „передумати" свою відмову і таки відновити безпосередні переговори між Каїром і Єрусалимом.

Президент Садат, який переговорював з міністром Вайцманом минулих четверга і п'ятниці, заявив, що хоча Єгипет покищо не погоджується на відновлення діяльности двох згаданих комісій, бо Ізраїль відмовляється погодитися на концесії щодо звільнення окупованих арабських земель і щодо розв'язки проблеми палестинських арабів, то надіється, що контакти між двома країнами продовжуватимуться і що вони таки доведуть до відновлення безпосередніх переговорів. Він сказав, що існує можливість, що міністер Вайцман незабаром знову прибуде до Каїру. Цю можливість підтвердив сам Вайцман, але відмовився спекулювати щодо дати цих відвідин.

Коментатори вказують, що Ізраїль та Єгипет хочуть продовжувати мировий діялог, розпочатий президентом Садатом, але не можуть дійти до порозуміння щодо питання палестинських арабів та ізраїльських осель на окупованій арабській території.

У той же час у південній частині Ливану ізраїльські військові частини, які зайняли там 15-милеву „зону безпеки", та палестинські партизани припинили військові акції, хоча трапляються випадки порушення перемир'я, що його проголосив генеральний штаб ізраїльських збройних сил. Провід Палестинської Визвольної Організації (ПВО) заявив, що співпрацюватиме зі „силою миру" Об'єднаних Націй, тобто з військовими частинами невтральних держав, які мають заступити ізраїльські з'єднання в південному Ливані. Проте виглядає, що ізраїльські частини залишаться в тій арабській державі ще довший час, можливо навіть кілька або кільканадцять тижнів, не зважаючи на те, що з'єднання Об'єднаних Націй займають позиції в „зоні безпеки". Ізраїль хоче запевнити, що південний Ливан більш не буде базою, з якої палестинські партизани могли нападати на ізраїльську територію.

ГЕН. П. ГРИГОРЕНКО: „ЖОРСТОКИЙ ЗАСУД МАРИНОВИЧА І МАТУСЕВИЧА — Є ПЕРЕМОГОЮ ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ"

Вашінґтон. (УІС „Смолоскип"). — Тут на пресовій конференції 30 березня ген. П. Григоренко сказав кореспондентам, що жорстокий засуд Мариновича і Матусевича є перемогою правозахисного руху в Україні і СССР. Наймолодші члени київської Української Гельсінкської Групи не заломилися, видержали довгі місяці допитів і не просили у влади помилування.

Ген. Петро Григоренко

У відповідях на запити, ген. П. Григоренко також сказав, що Україна є найбільш переслідувана з усіх республік СССР. Вона знаходиться у колоніяльному стані, а влада застосовує супроти українців політику етноциду.

Пресову конференцію у Вашінґтоні влаштувало Українське Інформаційне Бюро УККА і вона відбулася з нагоди суду над членами київської Української Гельсінкської Групи — М. Мариновичем, М. Матусевичем і П. Вінсом. Конференція відбулася в готелю Гілтон поруч посольства СССР у Вашінґтоні нею кермував директор Бюра УККА інж. Юрій Несторчук і в ній взяли участь кореспонденти АП, АФП, Ройтера, Японської Пресової Аґенції, „Вашінґтон Повст", „Голосу Америки", радіо „Свобода" і „Вільна Европа", „Смолоскипу", ЮНІС та інші. Вашінґтонський Комітет Гельсінкських Ґарантій для України підготовив пакет документів, які були роздані кореспондентам — заяву і біографію ген. П. Григоренка, свою власну заяву в зв'язку з судами в Україні, документи київської Української Гельсінкської Групи, біографії членів Української Групи і фотографії М. Матусевича, М. Мариновича і Л. Лук'яненка.

Нижче подаємо повний текст заяви ген. П. Григоренка:

„Панове! Сьогодні вранці ми довідалися про жорстокий засуд М. Мариновича і М. Матусевича — сім років ув'язнення і п'ять років заслання. Не дивлячись на ці жорстокі вироки, ми уважаємо, що перемога за нами, за правозахисним рухом. Ми співчуваємо нашим братам, ми будемо боротися за їхнє звільнення, але ми заявляємо, що владі не вдалось добитися того, чого вона хоче добитися: щоб наші діячі визнали себе винними і каялися. Руденка шість місяців державали беззаконно в тюрмі, добиваючись у нього каяття, але з цього нічого не вийшло. Знівечений фізично, він дуже тяжко поранений, хворіє — він духовно вистояв. Сьогодня я з радістю докладаю, що наймолодші члени нашої Української Групи теж витримали. Це у влади розрахована політика. Ще в листопаді 1977 р. в Москві пройшла чутка, що в ЦК КПРС відбулась нарада, на якій вирішено ліквідувати правозахисний рух і в першу чергу Гельсінкської групи, які своїм розголосом порушень прав людини „підривають престиж" Радянського Союзу.

Факти потверджують ці чутки. На слідуючий же день після закриття Београдської наради Президія Верховної Ради СРСР позбавила радянського громадянства члена Української і Московської Гельсінкських Груп Петра Григоренка. Через 12 днів почався процес над членами Української Гельсінкської Групи Миколою Матусевичем і Мирославом Мариновичем, а позавчора, 28 березня, почався суд над членом тієї ж Групи Петром Вінсом. Перших двох звинувачують в антирадянській пропаганді. Обидва чесні молоді українці, для яких доля батьківщини, доля свого поневоленого народу дорожча ніж свій добробут, своя свобода і життя. Єдиний їх „злочин" в тому, що вони вступивши до Гельсінкської Групи, наглядали за виконанням гуманітарних статтей Гель-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Теодор Царик очолив Відділ УККА в Вашінґтоні

Вашінґтон, Д.К. (р.к.) — В неділю, 5-го березня 1978 р., тут у приміщенні УАП-Церкви відбулися 13-ті з черги звичайні загальні річні збори столичного Відділу УККА, якими відзначено 15-ліття існування й праці цього Відділу УККА. Зі звітів уступаючої Управи видно позитивну й корисну працю цієї установи, як внутрішньо-громадському, так і на зовнішньому відтинках. За уступаючу Управу звітували: мґр Юрій Нестерчук — голова, мґр Теодор Царик — заступник голови, інж. Богдан Демчишин — фінансовий референт, мґр Богдан Скасків — за внутрішню комісію, за неприсутнього секретаря Відділу інж. Теодозія Дячка зложив звіт Ю. Нестерчук. Відділ УККА зібрав рекордову суму на УНФонд 2,200.00 дол., чим здобув одне із передових місць у збірці. Зі зовнішньої праці треба підкреслити допомогу в зорганізуванні й веденні роботи Українського Інформаційного Бюра УККА в столиці ЗСА, зокрема видної праці голови Відділу, директора Бюра інж. Ю. Нестерчука, відзначення 60-ліття Української Державности в Конґресі ЗСА та наладнання й постійне вдержування дружніх зв'язків з іншими національними групами тощо.

Після уділення абсолюторії уступаючій Управі та ділової й дружньої дискусії, на пропозицію голови номінаційної комісії проф. Миколи Кормелюка майже одноголосно вибрано нову Управу Відділу УККА в такому складі: Теодор Царик — голова, на членів без опридилення функцій: Б. Денисик, Т. Дячок, Б. Демчишин, Х. Оришкевич, Т. Нестерчук, Х. Луцик, Л. Гутник, С. Дячок, Ю. Нестерчук, Ю. Волошин, І. Котлярчук. Контрольна Комісія: С. Курилас, С. Бойчук, В. Романюк. Товариський Суд: д-р М. Кушнір, Б. Скасків, О. Новосівська.

В часі зборів вставанням з місць та однохвилинною мовчанкою вшановано геройську смерть Генерала Тараса Чупринки та бл. п. полк. Василя Рибака, члена-основника Відділу УККА та його першого й довголітнього голову, який помер в жовтні 1977 р.

Новообраний голова Т. Царик, подякувавши за несподіваний вибір, звернувся до присутніх із закликом до співпраці в користь української громади Вашінґтону, а понад усе для добра нашої поневоленої Батьківщини-України.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Марні намагання

У совєтських виданнях — газетах, журналах, книжках, брошурах, та в радіомовленні присвячується в останньому часі дуже багато місця „українському буржуазному націоналізмові", при чому йдеться тут, очевидно, про українську визвольну боротьбу в її недавніх та сучасних формах. Масивна кампанія комуно-московських імперіялістів проти українства, там на Батьківщині й тут поза кордонами України, побудована на примітивній фразеології, при чому під обстріл совєтської пропаґанди подають в першу чергу Українські Визвольні Змагання в 1917-21 роках, діяльність Центральної Ради, IV Універсал проголошення України Самостійною й Незалежною Державою, та відзначування цієї події українськими громадами у вільному світі, проти чого протестують, на зарядження московського центру, совєтські амбасади у в поодиноких країнах, боротьба УВО, ОУН, а зокрема УПА, якій московські пропаґандисти присвячують найбільше місця, не згадуючи вже про діяльність „українських буржуазних націоналістів" на поселеннях у країнах вільного світу. У зливі цієї пропаґанди помічається також деякі підступні тенденції комуно-московських окупантів, а саме події з 1917-21 років подаються у совєтських виданнях так, щоб робити враження, начебто большевики були єдиними носіями незалежности для поневолених царською Росією народів, тоді як Центральна Рада й інші тодішні уряди самостійних держав поневолених тепер Москвою народів „спілкувалися" з імперіялістичними державами Заходу, які були виключно зацікавлені матеріяльними добрами східніх народів, а не їхньою волею.

Як і можна було сподіватися, совєтська пропаґанда майже повністю промовчує діяльність руху спротиву в Україні і мало згадує про працю Української Групи нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, з виразним бажанням закрити перед населенням діяльність цих груп, а якщо когось вже треба кончено назвати, то КҐБівські пропаґандисти натаврують його „зрадником батьківщини", „відщепленцем", „вислужником західніх розвідчих центрів" тощо. Однак це можна робити тільки до часу, бо населення раніше чи пізніше довідується про роботу груп руху спротиву із самвидавних матеріялів та інших джерел, заставляючи тим самим совєтських офіційних пропаґандистів зайняти становище до цієї чи іншої справи. Ті, що в Україні, і ті, що слідкують систематично за прийомами совєтської пропаґанди, звернули увагу, що в останньому часі кремлівські пропаґандисти спритно поділили на декілька категорій свою пропаґанду. Наприклад, доктор історичних наук Юрій Римаренко в Україні майже постійно займається періодом Центральної Ради і „сіоністсько-українським альянсом"; оклепаний КҐБівський пропаґандист Рем Симоненко натомість займається справами „українського буржуазного націоналізму" в Україні і поза її кордонами; Тарас Мигаль пише пашквілі про „зрадницьку" Українську Католицьку Церкву, а Мстиславові Братуневі, до голосу якого вже ніхто не прислухається, залишили тільки описи політичних процесів над відшуканими членами ОУН і УПА. А втім, до цієї антиукраїнської роботи КҐБ заставляє багатьох письменників і поетів, які мусять виповнити свою данину перед московськими окупантами.

Все це тільки окремі приклади кампанії КҐБ проти українських патріотів в Україні і на поселеннях. Можна б ще говорити про зливу слів Володимира Щербицького на XXIII з'їзді ЛКСМ (Комсомолу) України, про антиупівський „роман" Віталія Виноградського, друкований у двох числах журналу „Жовтень", і наводити багато інших прикладів люті московських окупантів, бо в Україні чимраз голосніше лунає голос Миколи Руденка „Я не вірю російським шовіністам". Цей голос, який є голос українського народу, комуно-московські поневолювачі намарно намагаються здавити своєю пропаґандою.

Ярослав Курдидик

ОБНОВЛЕННЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ ЗБРОЇ

Навіть таку, здавалося б, „суху" своїм змістом книжку, як „Он Воч" („На сторожі") Адмірала Ельмо Р. Зумвальта, бувшого шефа морських операцій, можна читати із справді „повним грози, зацікавленням". Автор, як справжній першорядний знаток морських операцій, їхніх дій та різних, часто і не передбачених можливостей, розводиться і проаналізовує майбутню оборону ЗСА. Його зовсім обосновані докори про те, що в справі оборони нашої країни дуже завзято дискутується і зовсім непотрібно виявляється у пресі всі наші недоліки, а найменше від усього звертається увагу на те, що роблять і як розбудовують свою силу наші вороги.

Коли ж надобавок читач ще познайомиться з голосами таких військових авторитетів як теперішній шеф штабу Морських Операцій Адмірал Дж. Л. Голловей і віцеадмірал С. Г. Ґріффіс, заступник морських операцій підводних човнів, що їх вони висловили перед Конґресовою комісією озброєння, або у принагідних пресових виступах, то з них ясно виходить, що не потрібно бути ніяким військовим фахівцем, а звичайним здородумаючим громадянином і зрозуміти, що перед американською суперпотужністю висовується на повний ріст питання:

Приспішити негайно всіми можливими засобами будову нових, змодернізованих субмарин, наводних морських одиниць і ракет, чи дебатуючи над цією пекучою проблемою, відсовувати це питання і таким чином станути віч-на віч новій загрозі, яку становить СССР?

Про те, що проходить у побудові нової зброї в тому гробово засекреченому, сучасному московському ханаті, не так то легко розвідати. Там про це ніхто ніколи нічого не згадує, а тільки в ряди-годи американській розвідці доводиться стверджувати щораз то нові типи атомової і конвенційної зброї, що її продукує ця комуністична імперія.

В американській пресі, хоч і не зчаста, можна зустрінути незвичайно слушні заміти, що, мовляв, американська преса у постійній погоні за сенсаційністю та в доказуванні „всюдиприсутности і всезнайства", дуже часто робить ведмежу прислугу всенаціональній нашій обороні, намагаючись унаявнити навіть і ці секрети, про які слід було би мовчати, а не їх „популяризувати". Вислід із того такий, що ворогові допомагається вістками, що і де вже проходить, або, для прикладу, що запляновує Пентаґон у найближчому періоді Національної Оборони, чи як реаґує і сприймає ці всі справи публічна опінія.

Одно позитивне можна найти у поважній американській пресі, це ствердження факту, що вся модерна зброя, а в тому числі і морська, „старіється" багато скоріше, як це було у часах „клясичного" ведення воєн. Очевидно, що це „старіння" зброї відноситься в однаковій мірі до всіх тих держав, які самі мають, чи продукують таку сучасну зброю. Але нам, у вільному світі, тепер найцікавіше, як швидко проходить цей процес „старіння" на Заході і Сході, точніше — у ЗСА і СССР?

Ось для прикладу: сучасна морська, а в першу чергу підводна фльота Поляріс і Позейдон ракетних субмарин „зужиється" скоріше, поки їм прийде на зміну ракетна субмарина „Трайдент". У побудові „Трайдент" натрапляється хвилево на деякі труднощі у зв'язку з підвищеними коштами будови, які дуже помітно зросли від того менту, коли їх запляновувано. Одно в тому найважливіше, що перший „Трайдент" поступить на службу морської оборони ЗСА на прикінці 1980 року.

Пересунення цього реченця, ставить таким чином американські політичні кола перед двома альтернативами: затримати фльоту „Поляріс" і „Позейдон", зложену зі 41-ї субмарини, на морях довше, як це раніше передбачувалося, і їхню теперішню повноцінну боєздатність продовжити із дотеперішніх 20 на 25 років, або взяти на себе такий риск, що у тому „перехідному періоді" нічого такого не трапиться, тобто, що ЗСА у тому часі на випадок найконечнішої необхідності зможуть заповнити цю прогалину іншим типом атомової зброї.

Ракетні субмарини слід уважати в першу чергу за „відплатну" зброю. Як відомо, американські субмарини не будуть вжиті для „несподіваного нападу", бо вони не являються ані надто точними у прицілах, ані теж не мають тієї нищівної потужности, щоби могли спаралізувати совєтські ракети у підземних сховищах. Зате вони в силі знищити всі важливі індустрійні осередки і всі більші міста у т.зв. „другому відплатному ударі". При тому слід додати, що цю дотеперішню своєрідну „відхильну неточність" мають перебрати на себе і їх досновно вирівнати субмарини „Трайдент".

На допомогу у найточнішому досі попаданні у приціл субмаринам „Трайдент" поступить у продукцію „мобільна" ракета МХ, яку можна буде пересовувати в залежності до потреби в нутрі тунелю-каналу довжиною 10-15 миль. При цьому треба згадати, що ракети МХ будуть не лишень найсильнішими американськими ракетами, але вони своєю архиакуратністю і розподілом (тип

(Закінчення на ст. 4-ій)

Степан Шипилявий
Боффало, Н.Й.

ЩЕ ПРО ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

Церква об'єднує нарід.
Церква формує світогляд провідної верстви.

1917 рік, упадок царату. Народи імперії, що мали свою Церкву, але не залежну від Москви, а мали своє патріотичне духовенство — естонці, латиші, литовці, поляки й фіни — використали нагоду й відокремились, а свою самостійність оборонили. В Україні Церква була московська, українська шляхта і духовенство в більшості обмосковлене, провідна верства вихована на творах Бакуніна, Чернишевського й Леніна, в той час ставила клясові інтереси вище національних — самостійности, її політика закінчилась для України катастрофою, а вони самі: Затонський, Коцюбинський, Любченко, Скрипник, Хвильовий, Чубар і їх послідовники з кулею в потилиці пішли на той світ.

Не було в нас своєї Церкви — не було в нас свого розуму.

Сьогодні, на Рідних Землях УКЦерква не існує. Православний Собор в Загорську в приявності представника Ватикану уневажнив Берестейську Унію, інший речник того ж Ватикану, кардинал Фюстемберґ, на зустрічі з представниками УККА у Філядельфії заявив виразно, що УКЦерква в плянах Ватикану призначена на самоліквідацію, а залишки мирян повинні влатися в Церкву латинську. Отож присуд нашої загибелі проголошений — наша несвідомість, байдужність і час цей присуд виконають.

Цю загрозу найперше збагнув наш Святець Патріярх Йосиф. Вже на Другому Ватиканському Соборі видвигнув справу нашого Патріярхату і три тисячі єпископів прийняли ці домагання як слушні, але запрошені висланники Москви запротестували проти цього і загрозили, що вийдуть, як справа Патріярхату не буде знята з порядку нарад. Так і сталось.

Минали роки. Наш Блаженіщий Патріярх не зрікається історично належних нам прав, при допомозі мирян, що доривочно й принагідно вплачували датки на Патріярший Фонд, створив в столиці християнства в Римі те, чого досі не було, Собор св. Софії, Студіон, УКУніверситет, Патріярший Двір. Як ми і наш Патріярх виглядали б в очах християнства без отсих надбань.!

Але цими надбаннями не вичерпуються пляни Їх Блаженства. Чергові завдання, це наповнити університетські приміщення питомцями. Дехто скаже, а де ж ці питомці? Правда, в Америці і Канаді покликань мало, але в Бразилії, Арґентині, Юґославії не всі зголошення, з браку засобів, використовується. Чергове завдання, дати нашим Духовним Семінаріям духову і матеріяльну опіку-допомогу.

Вони ж, ці Семінарії, в недостатках, за мало мають кваліфікованих учительських сил, не мають наукових кабінетів, бібліотек тощо. Конечність узгіднити програму навчання, щоб наші богослови не виходили з чужих університетів без знання своєї історії, без знання історії своєї Церкви, свого обряду, бо якже може священик виховувати вірних, щоб зберігали свій обряд, як він цей обряд знає тільки поверховно?

Реалізація цих плянів приспішить узаконнення Патріярхату.

На реалізацію цих плянів потрібно хоч два мільйони долярів річно.

Не один читач запитає: а звідки взяти ці мільйони?

Відповідь коротка: ці мільйони є в нас і на ці мільйони зложаться малі датки, тільки по 50 центів від зароблених чи пенсійних сто долярів. На такий даток кожного року може собі дозволити найменш заробляюча і найбідніша родина. Це потверджує нам факт, що сто тисяч українських родин в Америці платять річно 10 мільйонів долярів за вживання телефону.

Але тут на перешкоді вже не є ані Ватикан, ані Москва, тут головною перешкодою є наша духова вбогість і несвідомість. На жаль, ця вбогість не тільки в нашому простолюдді, ця вбогість також в нашій освіченій верстві, в наших дипломованих і високозаробляючих професіоналістах. Про це свідчать кожнорічні збірки на Патріярший Фонд, що в них бере участь всего 15-20% вірних, а майже половина жертводавців дають по $10.00 а то $5.00.

Тут конечно побільшити число жертводавців і піднести їхні датки до їхньої спроможности.

Загал наших вірних добрий, жертвенний, тільки біля нього треба потрудитись. Великі справи вимагають великих зусиль.

В минулому збиралось на Боєвий Фонд ОУН. Селяни, що не мали на сіль, платили по 20 сотиків місячно. За таку вплату грозило 5 років в'язниці, але ані жертводавців, ані збирачів не зменшувалось.

Ще інший приклад. В осені 1939 року большевики на кожний повід по 1,000 а то й 2,000 тонн зерна для держави, і це зерно в означеному часі треба було доставити. Як до цих вимог поставилось наслення? Вилонювали з-поміж себе комітети, які себе взаємно знали, знали також інших громадян, і ці визначували кожному припадаючу пайку. Подібне було і за німців, один одного наглив, один одному допомагав, неділями молотили, щоб на час впоратись. Під тиском ворога, ми виконували хочби і

(Закінчення на ст. 4-ій)

ДО ВІДОМА УКРАЇНСЬКІЙ СПІЛЬНОТІ В ДІЯСПОРІ

Коли в державах вільного світу трапляються події чи виринають справи, які глибоко заторкують усю спільноту, тоді преса даної країни, щоби усвідомити громадян, розкриває ту подію чи справу в усій повності. Поряд репортажу друкуються й інтерв'ю з особами, які є співучасниками тієї події чи замішані в тій справі. Наша українська преса ще не розпоряджує такими засобами, щоби могла переводити такі інтерв'ю й безпосередньо передати погляди усіх тих одиниць, які тісно пов'язані з особливою справою та отим дати їм можливість оприлюднити ті причини, які спонукали їх зайняти суперечні становища.

Тому ми, нижчепідписані, шляхом цього повідомлення, рішили подати до загального відома причини становища, яке ми зайняли відносно розв'язання Української Національної Ради. Це сталося наказом президента Миколи Лівицького, у виді декрету, на внесення Уряду УНР і, як нас повідомлено, прийняте більшістю голосів членів Уряду. Ми, нижчепідписані, голосували проти розв'язання (точно: д-р А. Жуковський і д-р Марія Бек голосували проти, а ген. Филонович здержався від голосування), пересилаючи свої голоси телеграфічно, бо ми не були запрошені й очевидно не були присутні на засіданні Виконавчого Органу УНР, яке відбулося в Мюнхені й на якому запало те важливе рішення.

В листі, який наспів від Голови Уряду (голови Виконавчого Органу) і в якому було прохання до членів ВО подати своє становище відносно, тоді ще наміченого декрету, не подано вичерпуючих даних, на основі яких можна було би прийти до самостійного висновку та особисто перевірити, чи факти оправдують ті висновки, до яких прийшли ті члени ВО, які підтримали розв'язання УНРади. Тому ми телеграфічно прохали пана Президента передумати свою сильнодіючу постанову, або принайменше відложити видання декрету на короткий час, щоби дати нам, які не були в курсі справи, повну можливість розглянути цю справу. Бо ж ми не мали нагоди обмінятися думками чи передискутувати її з іншими членами ВО на нашому терені. Якщо мали ми бути позбавлені такої можливости, так ми заявили, що тоді не зможемо прийняти співвідповідальности за наслідки, які можуть виплинути з такої дії.

Дальше ми висловили панові Президентові наше переконання, що хоч яка складна не була б поточна проблема, напевно зможемо й мусимо знайти іншу розв'язку. На превеликий жаль, пан Президент відкинув наше прохання, а натомість зажадав, щоби ми негайно, телеграфічно, переслали свої бальоти. Згодом наспіло повідомлення від п. Володимира Біляєва, заступника голови ВО та голови Представництва ВО в Америці, про видання декрету розв'язання УНРади. Не знаємо, як довго застановлялись над цілою справою в Мюнхені, але коли взяти під увагу наші телеграфічні та листовні зв'язки з Мюнхеном, ясно, що її переведено впродовж одного короткого тижня.

Не бажаємо зараз і на цьому місці подавати чи аналізувати ті причини, які мали довести екзильний Уряд та пана Президента до такого, на нашу думку, нерозважного та помилкового рішення. Зрештою, цього не могли би ми сейчас зробити, хочби тому, що досі невідомі нам всі факти, які, як ми попередньо твердили, треба би було знати, щоби належно в такій важливій справі рішати.

Підсумовуючи, ми можемо тільки підкреслити наше переконання, що наші голоси проти розв'язання УНРади, хоч в меншості, проте оправдані й правильні зі слідуючих причин:

1. Незрозумілий поспіх, в якому переведено голосування в Мюнхені, в такій багатозначній та основній справі;
2. Брак достатнього часу та доступности до потрібних інформацій, які необхідні для розсудливого та справедливого рішення;
3. Відкинення нашого прохання для додаткового часу, щоби ті інформації добути перед голосуванням;
4. Брак спромоги скомунікуватися з оскарженими членами Президії УНРади й дати їм спромогу оборонити себе від поважного оскарження порушення Тимчасового Закону;
5. Занедбання скликати засідання Експозитури на цьому континенті, щоби дати нам ту саму можливість обговорити та передискутувати справу, яку мали члени ВО на европейському терені, тимбільше, що більшість членів живе на цьому континенті;
6. Наше глибоке переконання, що була й є інша розв'язка для поточної проблеми, коли навіть було мниме порушення (свідоме чи несвідоме) закону, а не тільки відмінна інтерпретація;
7. Нерозсудливість та недоцільність розв'язування УНРади, особливо на передодні Восьмої Сесії, коли вже розпочато процес виборів ставленням кандидатів на послів до громадського сектора УНРади;
8. Роз'єднуючий вплив декрету, у цю пору, коли ми стремимо до консолідації та об'єднання всіх творчих українських сил, може тільки спонукати наших ворогів, внутрішніх та зовнішніх, до пожвавлення намагань розпорошити та знівечити нашу національну твердиню у вільному світі;

В інтересі правди і справедливости, в інтересі дійсного об'єднання й скріплення УНРади та в імені тієї Найвищої

(Закінчення на ст. 4-ій)

В БЕОҐРАДІ — В ОБОРОНІ ПРАВ УКРАЇНИ

Београд, Юґославія (УІС „Смолоскип"). — З рамени вашінґтонського Комітету Гельсінкських Ґарантій для України, який заступає на Заході київську Українську Гельсінкську Групу в останньому тижні нарад в Беоґраді були його представники — Борис Антонович, правник і репрезентант Ілліной, з Чікаґо, та Зоріяна Луцька (яку вислав Комітет Оборони В. Мороза), яка закінчила факультет психології Пеннсильвенського університету. УІС „Смолоскип" вислав до Беоґраду свого кореспондента, Андрія Каркоця, студента політичних наук з Міннеаполісу (Мінн.)

А. Каркоць прибув до Беоґраду в неділю, 5 березня, З. Луцька — в понеділок, 6-го березня, а Б. Антонович у вівторок, 7 березня. По дорозі до Беоґраду А. Каркоцеві пропала валізка з матеріялами, які він віз туди зі собою і яка „віднайшлася" на летовищі у Беоґраді перед його виїздом з Юґославії у п'ятницю, 10 березня. З. Луцька і Б. Антонович перевезли свою частину матеріялів без жадних труднощів.

Документи в обороні прав України

Українські представники привезли з собою відповідну кількість таких матеріялів в англійській мові:

1. Меморандум київської Української Групи ч. 2, який говорить про ізоляцію України від решти світу.
2. Меморандум ч. 18 — про дискримінацію українців в еміґраційних справах.
3. Апель Раїси Руденко до учасників Беоґрадської наради з 1 листопада 1977 р.
4. Апель до держав-учасниць Беоґрадської Наради, який виготовив вашінґтонський Комітет Гельсінкських Ґарантій для України у своєму імені і в імені київської Української Гельсінкської Групи.
5. Ілюстрована брошура з біографічними даними про всіх 16 членів київської Української Гельсінкської Групи.
6. Видрукувана у формі пресового повідомлення Заява голови української делеґації Б. Антоновича, яку він мав відчитати на відкритті заплянованої пресової конференції.
7. Петиція з 1700 підписами в обороні М. Руденка, О. Тихого і всіх інших ув'язнених членів Гельсінкських Груп в СССР.

Діяльність української делеґації в Беоґраді

Знаючи, що змінити суті справ Гельсінкської Наради в Беоґраді вже не вдасться, українська делеґація ставила собі за ціль:

1. Передати безпосередньо делеґаціям держав-учасниць Нарад найновіші документи київської Української Гельсінкської Групи.
2. Передати Апель зі спрямованням на вимоги українців в наступних двох роках.
3. Відбути пресову конференцію і довести до світової громадськости та звернути її увагу на найважчу ситуацію в Україні і найжорстокіші репресії київської Української Гельсінкської Групи.

На підставі телефонічних розмов і пресових звідомлень, зокрема АП і ЮПІ, подаємо нижче щоденник побуту і діяльности української групи в Беоґраді.

Понеділок, 6 березня: А. Каркоць контактується з акредитаційним бюром і членами американської делеґації, щоби одержати повну пресову акредитацію, як кореспондент „Смолоскипу". Йому дають лише тимчасову перепустку до Сава центру, до часу перевірки з Державним департаментом у Вашінґтоні.

Вівторок, 7 березня: Державний Департамент звертається до „Смолоскипу" за інформаціями про А. Каркоця. А. Каркоць вперше іде до Сава центру на пленарну сесію.

Середа, 8 березня: Б. Антонович і З. Луцька одержують перепустку до Сава центру, як представники неурядової громадської організації. А. Каркоць одержує повну пресову акредитацію.

Б. Антонович і З. Луцька зустрічаються з американськими представниками і мають з ними півгодинну розмову в Сава центрі, інформуючи їх про ціль їхнього приїзду. Зустрічаються з головою американської делеґації А. Ґольдберґом, передають йому петицію з 1700 підписами і комплет українських матеріялів. Зустрічаються вони також з головами делеґацій Англії і Канади і делеґаціями восьми інших країн і теж передають їм комплет матеріялів. В тому ж часі А. Каркоць роздає запрошення кореспондентам на пресову конференцію. В часі роздавання його замітили юґославські кореспонденти і члени делеґації Східньої Німеччини. Вони повідомляють про це секретаріят, який забирає Каркоця до свого помешкання, де юґославські і американські представники в гострій формі попереджають його, що, якщо він дальше буде роздавати будь-які матеріяли, йому буде відібрана пресова акредитація, і він буде видворений з країни. Каркоць заявляє, що жаден закон в світі не забороняє ділитись інформаційними матеріялами зі своїми колеґами-журналістами.

Всі три представники є присутні на пленарній сесії Нарад саме в тому часі, коли А. Ґольдберґ виголошує своє заключне слово, дуже виразно наголошуючи питання людських прав, свободи переконань і віри окремих осіб і цілих груп.

Увечері українська група має нараду щодо стратеґії на четвер, беручи під увагу різні можливості — арешт, видворення, розігнання пресконференції, можливість відбуття у Відні.

Пресова конференція

Четвер, 9 березня: о год. 9:40 ранку до кімнати ч. 335, де мешкали Б. Антонович і А. Каркоць прийшли два офіцери „внутрішньої безпеки" (юґославське КҐБ). Вони заявляють, що „пресова конференція не відбудеться, вона за жадних умов не може відбутися, що на її відбуття немає дозволу, і органи безпеки доложать всіх зусиль, щоби вона таки не відбулася." Українські представники з повною рішучістю відповідають, що „їхні акції і діяльність є кермовані їхньою совістю, а не поліційними наказами". Після погроз, які тривали 15 хв., юґославські представники відходять. А. Каркоць, ідучи до пресового центру, дискретно всуває записку під двері З. Луцької (кімната ч. 310), інформуючи про попередження поліції і дає інструкції, що дальше робити. Б. Антонович, зауваживши після снідання в ресторані, що за ним слідкують, їде автом з принагідним знайомим оглядати місто, щоб тим способом відірватись від поліції. Десь біля 1:00 по полудні він повертається і, йдучи понад Дунаєм, помічає, що за ним слідкують. О год. 1:15 він іде до своєї кімнати і телефонує до Чікаґо. В тому моменті до кімнати вриваються три поліцаї в цивільному, виривають йому з рук телефон і забороняють телефонувати та взагалі порушуватись в кімнаті. В тому самому часі до кімнати З. Луцької вриваються два поліцаї і ставлять її під хатній арешт. Уміжчасі А. Каркоць зорганізував у пресовому центрі групу кореспондентів і всі разом, в авті одного з них, під'їхали під готель „Юґославія". Побачивши, що головний вхід до готелю охороняє „внутрішня безпека", вони від'їхали і увійшли досередини задніми дверима, призначеними для обслуги. Пройшовши на 2-ий поверх, вони побачили, що винаймлена кімната „Вінтер ґарден" замкнена, а управитель готелю повідомив Каркоця, що конференція не відбудеться, бо заборонена поліцією. Тоді всі кореспонденти перейшли до почекальні на 2-му поверсі, а побачивши, що надходить „внутрішня безпека", оточили Каркоця тісним кільцем, який зразу відкрив пресову конференцію, повідомив, що сталося з Антоновичем і Луцькою і почав викладати зміст Заяви і Апелю. Люди з „внутрішньої безпеки" почали вигукувати по-сербськи, а коли кореспонденти звернули їм увагу, що ніхто не розуміє їхньої мови, вони збентежилися і післали за перекладачем, що дало змогу продовжувати конференцію. Прибувши, перекладач сказав, що конференція переривається і не може продовжуватися. Каркоць йому відповів: „Конференція Комітету Гельсінкських Ґарантій для України вже розпочалася. Вона буде продовжуватися. Ви можете її перервати лише фізичною силою, насильно винісши мене звідси, на очах світової преси". Серед „внутрішньої безпеки" наступило замішання. Каркоць так тісно був оточений кільцем кореспондентів, що вони не зважились насильно його звідти виривати. Він говорив 20 хвилин.

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, II поверх
(Дім Українського Визвольного Фронту)

П'ятниця, 7-го квітня 1978 року, о год. 7-ій веч.
ГУРТОК „МОЛОДА МУЗА" при 82-му ВІДДІЛІ СУА
ЖИВА ГАЗЕТКА ІЛЮСТРОВАНА ПРОЗІРКАМИ

„ВСЬОГО ПОТРОХУ" (ч. 2)

Беруть участь: МАРТА ЗЄЛИК, ЛЮДМИЛА КАНЮҐА, ОЛЬГА ШЕВЧУК, ЮРКО ЯРИМОВИЧ і гість з Трентону, ВСЕВОЛОД ОНИШКЕВИЧ.

Мистецький дорадник: ред. УЛЯНА ЛЮБОВИЧ

УСВТ „Чорноморська Січ", Нюарк, Н. Дж.

запрошує на

ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

Субота, 13-го травня 1978 р. (Напередодні Дня Матері)
в залі Українського Народного Дому
140 Проспект Авеню в ІРВІНГТОНІ, Н. Дж.

Оркестра: Вокально-інструментальний Ансамбль „Зелене Жито" з Філядельфії

Початок забави : 9:00 год. веч.

ВСТУП: для дорослих 8.00 дол., для молоді 4.00 дол.
Смачний і добірний буфет у заряді Вшановних Пань.
Резервація столиків: „ДНІПРО" — тел. (201) 373-8783

•

В часі перерви — роздача нагород із відбиванкового турніру СУАСТ-Схід, що відбудеться цього ж дня в залі Columbia High School у Мейплвуді, Н. Дж.

„ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА В ІЛЮСТРАЦІЯХ"

Автор К. Шонк-Русич, літер. редактор Вячеслав Давиденко. Вступна стаття Л. Полтави. Книжка підготовлена до друку має поверх 700 ілюстрацій з різних галузів мистецтва, включно з архітектурою, живописом, скульптурою, графікою, шрифтами, орнаментикою, іконами, ювелірством, народним одягом, театральними костюмами, сатирою в карикатурах, словник мистецьких термінів, та багато інших тем в ділянці мистецтва.

Ця книжка подає відомості яким шляхом розвивалося українське мистецтво, в якому напрямку та його вартісні чинники.

Книжка у твердій оправі з пересилкою $35.00, після 1-го червня 1978 р. $45.00 в продажі.

ЧЕКИ ПИСАТИ:
SELF RELIANCE (FEDERAL CREDIT UNION)
108 Second Avenue, (konto 67/4031-Szönk), New York, N.Y. 10003

Фільм продукції **Теодора Кузьміва**
„В НЕДІЛЮ РАНО ЗІЛЛЯ КОПАЛА"
буде висвітлюватись в наступних громадах;

БРУКЛИН, УНДім при Ґранд вул. — 8-го КВІТНЯ, о год. 6-ій по пол.;
АСТОРІЯ, Дім СУМА при 31-ій вул. — 9-го КВІТНЯ, о год. 4-ій по пол.;
ДЖЕРЗІ СИТІ, УНДім при Фліт вул. — 16-го КВІТНЯ, о год. 4-ій по пол.;
ЧЕСТЕР, заля церкви СВ. ДУХА при 3-ій вул. — 23-го КВІТНЯ, о год. 4-ій по пол.;
ТРЕНТОН, заля церкви СВ. ЙОСАФАТА — 6-го ТРАВНЯ, о год. 6-ій по пол.

•

Після сеансів також буде
ВИСТАВКА ОБРАЗІВ роботи Т. КУЗЬМІВА

Місцеві Осередки СУМА

Українська Вільна Академія Наук у США

НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ ІСТОРИЧНОЇ СЕКЦІЇ

Д-р ВАСИЛЬ ОМЕЛЬЧЕНКО — відкриття.

Ред. ІВАН СВІТ — ФЕДІР П. МАТУШЕВСЬКИЙ — ЖИТТЯ, ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА І КУЛЬТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ.

Засідання відбудеться
в неділю, 16 квітня 1978 р., о год. 3-ій по пол.
а не як було подано раніше 9-го КВІТНЯ
в будинку **Академії,** 206 Захід 100 вул., **Ню Йорк**

ПОВІДОМЛЯЄМО ШАНОВНЕ ГРОМАДЯНСТВО, ЩО
8 і 9-го квітня 1978 року
(СУБОТА І НЕДІЛЯ)
відбудеться

ПОШИРЕНЕ ЗАСІДАННЯ СЕКРЕТАРІЯТУ ЦК УРДП

з участю членів
ЦК Американського Комітету
Пленум відбудеться
в Conference Room, Howard Johnson Motel
Southfield, Mich. (передмістя Детройту)

Субота, 8-го квітня буде заслухано звіти і резолюцію про політично-організаційний стан УРДП.
Неділя, 9-го березня буде затверджено напрямні для зовнішньої і внутрішньої діяльности та прийняття відозв рішення; затвердження редакторів пресових органів Партії, діяльність Фундації ім. І. Багряного, відзначення 45-річчя голодової трагедії на Україні в 1932-33 рр. та інше.

•

ДОПОВІДЬ
для Громадянства виголосить
9-го квітня 1978 р.
ГОЛОВА УРДП
Д-р МИХАЙЛО ВОСКОБІЙНИК
в залі при Православній Катедрі СВ. ПОКРОВИ.
Початок о год. 2:30 по пол.
Дивись окреме оголошення у „Свободі".

Генеральний Секретаріят ЦК УРДП

Напередодні мистецької виставки Аркадії Оленської-Петришин

З 4-го по 15-те квітня ц.р., в Бодлі (Bodley Gallery), одній з престижевих галерій Ню Йорку, відбудеться мистецька виставка найновіших праць Аркадії Оленської-Петришин. У зв'язку з цим варто, хоча б в дуже загальних рисах, пригадати шанувальників її мистецтва та всім тим, для яких мистецька творчість становить важливий аспект їхнього світобачення, про її творчий шлях та її мистецькі осяги.

Аркадія Оленська-Петришин за приблизно 20 років напруженої і систематичної праці, пройшла складний шлях творчого вияву і самоудосконалення. У своїх працях вона відбила і мистецьку сенсибільність свого часу і свій власний мистецький ріст. У ранніх 60-их рр. вона, як і переважна більшість мистців того часу, знаходилась в полоні абстрактного експресіонізму. Однак, її варіянт цього напрямку не змагав до повного усунення речевої дійсности, а навпаки досить чітко тяготів до передачі її специфічного змісту. Праці того часу, дещо на спосіб орієнтального суміє, недвозначно натякали на багату розвітленість дерев. Ця фаза у її творчості не була довготривалою. Поволі, можливо навіть дещо і боязко, вона все більше і більше вводить у свої твори, спочатку дещо схематично, а згодом уже чітко окреслені людські постаті у безпосередньому довкіллі їхньої дійсности. Більшість із них схоплені в хвилини осамітнености, носталгії та тихого розпачу. Цей ансамбль її творів, мабуть, найбільш вагітний інтроспекцією над самим собою та рефлексією над долею людини. Треба при цьому підкреслити, що в той час, коли абстрактність її ранніх творів все більше і більше давала місце конкретному предметові, ця конкретність в ніякому разі не означала повороту до репрезентативного реалізму. Навпаки, вона чітко набирала функцію поетичних метафор і тим самим, так як і абстрактність, наголошувала загальну, радше ніж окрему проблему.

За останніх декілька років Аркадія Оленська-Петришин зосередилась над невичерпним багатством живої фльори. З її мистецької перцепції зникла людина. Її увагу повністю зайняла рослинність. Мистецька передача цієї нелегкої теми, у ґрафіці і оліях, в малих і великих формах (деякі до десяти фітів широкі) стала прецизною, досконалою в деталях та подивуґідно скомпонованою. Було б, однак, помилкою припускати, що ці праці тільки реалістичні відповідники зображеної рослинности. Ні. Мистецтво Аркадії Оленської-Петришин не є і не може бути реалістичним в такому сенсі. Воно, так як і попередньо, в його абстрактному і реалістичному варіянтах, підкреслювало і продовжує підкреслювати містерію життя, яку можна відчути, символічно передати, але навряд чи остаточно розв'язати.

Виставка нових праць Аркадії Оленської-Петришин і з погляду її попередніх мистецьких осягів, і з погляду її теперішньої творчости, буде цікавою подією для всіх нас. Вона поза всяким сумнівом варта нашої уваги.

ІМФ

Вісті з Українського Села в Глен Спей

Засноване в 1975 р. Т-во „Розвага" веде успішну працю на всіх відтинках громадського життя в нашому селі. Воно вповні оправдує своє існування, зокрема в довгі осінні і зимові місяці. Зустрічі наших мешканців відбуваються вечорами в суботи і неділі в приміщенні залі церкви св. Володимира. Простора і гарна заля є також місцем, де відбуваються наші національні свята, доповіді, висвітлювання наукових фільмів, виставки, а також тут відбуваються проби хору та проби аматорського гуртка. В нашій бібліотеці можна випозичити цікаві книжки.

Річні Загальні Збори Т-ва „Розвага" відбулися 9-го жовтня 1977 р. Теперішня управа: голова — інж. Петро Саляк, заступник голови — Мирон Боднар, протоколярна секретарка — Орися Паславська, кореспонденційна — Евгенія Боднар, скарбничка — Анна Косців, імпрезовий референт — Ярослав Гавур, господарчий референт — Иосиф Ляхович та бібліотекарка — Анна Мох. Контрольна комісія: Микола Богдан, Мирон Гунчак та Данило Дметренко; вільні члени: Клявдія Кіндзельська, Надія Демидович, Ярослава Гунчак та Ольга Паливода.

На засіданні нової Управи обговорено справи, зв'язані з Товариством „Розвага" і намічено національні імпрези. Хор під диригентурою інж. Осипа Гапія є запорукою успіху наших національних святкувань, а Аматорський гурток, у якому не бракує ентузіястів, приготовляє розвагові імпрези.

Приємно працювати для громади, коли не бракує охочих, які посвячують свій час і труд для добра інших. Але велику частину всіх обов'язків взяли на себе кілька наших пань членкінь, які приготовляють перекуску. Вони також співають в хорі і є акторами в аматорському гуртку.

Евгенія Боднар

ПОДЯКА

Сердешну подяку складаємо Родині, Приятелям і Всім, хто взяв участь в часі похорону

славної пам'яті

Д-ра ВОЛОДИМИРА НЕСТЕРЧУКА

який помер нагло 6-го березня 1978 р. на сабвесвій стації Астор Плейс, о 9-ій годині вечором, у поворотній дорозі з праці до дому.

В першу чергу складаємо сердешну подяку оо. Василіянам: о. Кристофорові Войтині й о. д-рові проф. Мелетієві Войнареві за відправлення Панахид і Богослужень.

Сердечно дякуємо п. А. Соколикові і п. В. Наумові за керування похоронним порядком.

Сердечно дякуємо Друзям з 35-го Відділу ООЧСУ в Асторії за держання почесної стійки при домовині Покійного в четвер і в п'ятницю, і в церкві в часі Служби Божої: друзі — Василь Наум, Теодор Байко, Петро Бурик, Ст. Рудик, Іван Луцик, Іван Вітюк, Василь Коваль, Мирослав Сситтий і Андрій Бочневич. Ті самі Шановні Друзі несли домовину Покійного на раменах до престолу в церкві і відтак до лімозини в дорогу на Вічний Спочинок.

Дуже дякуємо молодим сумівцям Миронові Бурикові і Ярославові Домекові за держання почесної стійки при домовині Покійного в п'ятницю, в часі Панахиди.

З глибини душі дякуємо на прощальні слова Покійного і вислови співчуття Родині в часі Панахид: радникові Ластовецькому від Т-ва „Самопоміч", п. магістрові В. Качорові від Головної Управи ООЧСУ, п. І. Вітюк, голові 35-го Відділу ООЧСУ в Асторії, п. інж. Є. Івашкові від Об'єднаного Комітету Українських Організацій міста Ню Йорку і околиці і п. Евстахієві Манацькому від 194-го Відділу Українського Народного Союзу.

Сердечна подяка від нас п. магістрові І. Базаркові за прощальні слова від УККА, проф. д-рові Я. Падохові від НТШ, п. Д. Григорчукові від ЦУКА, який приїхав аж з Чікаго і п. меценасові Р. Гуглевичеві від Самопоміч-Банк.

Складаємо сердечну подяку Організаціям за поставлення українських прапорів біля домовини, а це: Організації Українських Націоналістів, 35-му Відділові ООЧСУ в Асторії, національний прапор і ООЧСУ і 194 Відділові УНСоюзу.

Дуже дякуємо Шановним Організаціям і Друзям Покійного за щедрі пожертви на Служби Божі за спокій душі Покійного, за вінки квітів на свіжу могилу та за пожертви на добродійні цілі.

Особлива подяка від нас Організації Українських Націоналістів за вінок живих квітів і червоно-чорну ленту, яка глибоко запала в пам'ять, які залишилися між живими.

Сердечно дякуємо за зорганізування Тризни, покриття коштів і провадження Тризною, п. д-рові Аскольдові Лозинському, Андрієві Соколикові і п. інж. Романові Раковському.

Дякуємо за слова споминів в часі Тризна: пані Уляні Целевич, яка прибула на похорон з Чікаго, маестрові М. Морозові, д-рові І. Флисові. п. інж. Бурчакові і д-рові О. Соколишинові.

Особливо сердечно дякуємо ред. Ігнатові Білинському за останнє прощальне слово над відкритою могилою. Дякуємо Друзям за керування автобусом, автами і збіркою на Головну Управу ООЧСУ, а саме: п. В. Наумові, П. Бурикові, І. Луцикові, пані Стефанії Рудик, Теодорові Байко і панові М. Сситтому.

Дякуємо похоронному заведенню Thomas M. Quinn and Sons, Inc. в Асторії, за християнське і дбайливе переведення похорону.

Нехай Всевишній Творець винагородить всіх Вас вище згаданих Друзів і Приятелів своїми щедрими ласками.

В глибокому смутку:
дружина — МАРІЯ
сини — ІГОР і ЮРКО з Родинами
і вся Родина

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що 30-го березня 1978 року упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

МИХАЙЛО ПАВЛИШИН

нар. 21-го червня 1921 р. в с. Слобідки, пов. Тернопіль, Україна.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 3-го квітня 1978 р., з церкви св. Юра в Ню Йорку на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

В глибокому смутку:
дружина — АННА
донька — СТЕФАНІЯ
син — МИРОН з дружиною БРОНЕЮ
внуки — АНДРІЙ, МАРКО
сестра — СТЕФАНІЯ ТОМАШЕВСЬКА
брат — ВАСИЛЬ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 15-го березня 1978 року, по короткій, тяжкій недузі, відійшов у Вічність на 67-му році життя, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

Пастор

ГРИГОРІЙ КУЗІВ

уроджений 19-го лютого 1911 року в Камінна, Україна

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЬГА з дому РЕБЕЙ
дочки:
МАРТА АРИЙОЛА
ОКСАНКА КАЙЗЕР з мужем КАРЛОМ
ЛЕСЯ ЛЕНАРТОВИЧ з мужем ВЛОДКОМ
внуки — ЛЕСЯ і МАРКО
та дальша Родина в Україні

•

ПОДЯКА

Щиро дякуємо всім Учасникам похорону, за пожертви, квіти і за вислови співчуття.

Нехай Всевишній Господь нагородить Вас усіх, Дорогі наші Приятелі.

•

В пам'ять Дорогого Мужа, Батька і Діда складаємо скромну пожертву 50.00 дол. на Світовий Конгрес Вільних Українців.

Дружина — ОЛЬГА з Ріднею

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕМОКРАТИЧНИЙ РУХ
і
КОМІТЕТ ОБОРОНИ РАДЯНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ
звернулись з проханням до

ген. ПЕТРА ГРИГОРЕНКА

щоб він дав ДОПОВІДЬ перед українською громадою міста Ню Йорку і околиці.
Генерал П. Григоренко запрошення прийняв і

в неділю, 9-го квітня 1978 року, о год. 2-ій по полудні
у великій авдиторії Stuyvesant High School, E. 15th Street and 1st Avenue
говоритиме на тему:

„СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ В УКРАЇНІ І В СРСР"

Обидві організації закликають Українську Суспільність до масової участи у доповіді та у привітанні великого українця нашого часу:

Провідного діяча руху опору в Радянському Союзі;
Члена Української групи сприяння виконанню Гельсінкських домовлень;
В'язня КҐБівських тюрем і психіятричних лікарень;
Безстрашного оборонця людських і національних прав.

Та сама доповідь відбудеться і в інших містах ЗСА , Канади і Европи.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУНЯ

бл. п.

Проф. СТАНІСЛАВА СЕНДЕЦЬКОГО

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в суботу, 8 квітня 1978 р., о год. 6:30 ранку
в церкві св. Юра в Ню Йорку
при 7-ій вул.

Просимо Родину, Знайомих і Приятелів помолитися в цей день за душу Покійного.

Горем прибиті —
дружина — ІРЕНА з Дітьми і Внуками

Українське Лікарське Т-во Північної Америки
Відділ Іллиной
ділиться сумною вісткою, що 1-го квітня 1978 року, на 80-му році життя відійшов у Вічність

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ СТЕФУРАК

основоположник УЛТПА, Іллинойського Відділу і перший голова 1951-52, довголітній член Управи, громадський і церковний діяч, наш Друг і Дорадник.

•

Висловлюємо глибоке співчуття для ВШановної Дружини та ближчої і дальшої Родини.

•

Хай американська земля заступить Йому рідну.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа УЛТПА — Відділ Іллиной

ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Одежинську, Ігора Гаєцького і Татьяну Гаєцьку.

Формально Загальні Збори відкрила уступаюча голова Ольга Кузьмович, яка, після вибору Президії в особах Івана Кедрина-Рудницького (голова) і Людмили Волянської (секретар), склала обширний звіт з діяльности, у якому широко накреслила працю Управи СУЖА на протязі дворічної каденції. Звітодавець звернула увагу на багато проблематичних справ, перед якими стоїть СУЖА і які треба розв'язати в майбутньому, якщо ми хочемо, щоб СУЖА сповнила ті завдання, які були накреслені в резолюціях 10-их Загальних Зборів. Трапляються чимраз більше випадків порушування журналістичної етики самими таки журналістами і співробітниками наших часописів; не поліпшилось відношення видавців до робітників пера; не припинилась зумисна критика журалістів читачами; помічається також збайдужіння до будь-якої акції в рамцях станової організації; немає напливу молодих журналістів до СУЖА, помимо інтенсивних заходів Управи; не вдалося створити Молодечу Секцію СУЖА, хоч в тому напрямі пороблено чимало заходів і переведено індивідуальні та групові переговори з представниками СУСТА і ЦеСУС; молоді колеги пера мають дуже часто неоправдане упередження до СУЖА і дуже мале зацікавлення працею їх старших колег; не викликають ентузіязму влаштовувані СУЖА конкурси, бо в загальному молоді журналісти мало познайомлені з українською мовою. Переходити на англомовну пресу?, — запитувала присутніх голова і відповідала: „Яке моральне право маємо ми легковажити завмирання української преси у країнах вільного світу, тоді коли в Україні один за одним журнали переходять під тиском окупанта на російську мову; коли там за цю мову люди платять високу ціну, тратять волю, караються десятиліттями на каторгах, щоб тільки вдержати живою українську мову, яка є мовою великої і рухливої української нації. Голова порушила при тому й інші справи тісно пов'язані з працею і завданнями СУЖА, як, наприклад, дальше неперіодичне видання журналу „Український Журналіст", справу третьої зустрічі журналістів на передодні СКВУ тощо.

Звітували також фінансовий референт М. Коць і голова Контрольної комісії д-р Р. Осінчук. Над звітами відбулась широка дискусія у якій забирали голос: проф. д-р Ю. Старосольський, інж. Д. Кузик, д-р В. Верган, д-р Р. Барановський, ред. Валентин Коваль, О. Калиник та інші.

В кінці ред. Уляна Любович відчитала проєкт резолюцій, які Збори прийняли в принципі і доручили резолюційній комісії опрацювати їх стилістично та мовно і після затвердження Управою переслати українським газетам для друку.

Переобрана голова О. Кузьмович подякувала за довіря, обіцяла робити все можливе, щоб пожвавити працю СУЖА, а головно щоб поповнити її новими молодшими членами. О год. 5:30 голова президії ред. Іван Кедрин закрив Збори загальним побажанням успіхів для нової Управи.

ЩЕ ПРО ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

(Закінчення зі ст. 2-ої)

на власну загибіль — все, для свого власного збереження, ми не маємо на це зрозуміння.

Не дорікаймо нашим попередникам, що в 1917-1918 роках дали себе обдурити соціялізмом і цим довели до поневолення України. А що скажуть нам наші нащадки, що ми не закріпили нашого Патріярхату, не вивінували гідно Патріяршого Фонду і цим довели до самоліквідації нашої Церкви?

По нас залишаться люксусові доми, катеджі, банкові конта, і заразом велика ганьба, бо, як твердять мислителі, кожний нарід може впасти, але зникнути тільки нікчемний.

Цього занедбання нам не простила б історія.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Степан і Катря Шипиляві, пенсіонери, реальні прихильники Патріярхату, досі на Патріярший Фонд вплатили $3,000.00

Ніягарський Окружний Комітет УНС

повідомляє, що

в суботу, 22 квітня 1978 р., о год. 1:30 по пол. в домівці Українського Національного Об'єднання

при Ніягара вул., СТ. КАТЕРИНС, Онт., Канада

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ НІЯҐАРСЬКОЇ ОКРУГИ

в яких повинні взяти участь: голови, секретарі, касирі й інші урядовці та конвенційні делегати на 29-ту Конвенцію слідуючих Відділів:

Торольд ч. 412; Ст. Кетеринс чч. 427, 454; Ніягара он де Лейк ч. 468; Велланд ч. 461; Ґримзбі ч. 451; Гемильтон чч. 416, 458 і 462.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Відкриття;
2. Вибір Президії;
3. Відчитання протоколу минулорічних Зборів і прийняття його;
4. Звіти членів Окружної Управи і Відділових секретарів;
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії Управі;
6. Вибір Окружної Управи на 1978 рік;
7. Доповідь головного організатора УНС СТЕПАНА ГАВРИША;
8. Обговорення пляну праці в біжучому році;
9. Внесення й запити та закриття Зборів.

•

У зборах візьме участь

Степан Гавриш, головний організатор УНС

Вельмишановних Урядовців Відділів та Делегатів просимо відложити в цей день всі інші зайняття і прибути точно на Збори. Ріст і розбудова Українського Народного Союзу, зокрема в конвенційному році, вимагає нашої зустрічі і спільної праці.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Петро Дяків, голова — о. Михайло Блаженко, почесний голова

Михайло Боровський, касир — Єфим Омельченко, секретар

ГЕН. П. ГРИГОРЕНКО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

сінкських Угод і підписували документи Групи, в яких викладались правдиві дані про порушення тих угод, та бач, робили те, що являється правом любого громадянина — нагляд за виконанням законів і боротьба проти їх порушення. Одначе їх засудили. Фактів потвердження обвинувачення суд не має. Є провокаційні фальсифікації КДБ. І щоб сховати це, суд утворили повністю закритим. На процес не пустили навіть дружин підсудних Олю Гейко-Матусевич і Любу Маринович.

З Петром Вінсом, сином відомого баптистського діяча Георгія Вінса, який відбуває ув'язнення за віру, обійшлись зовсім просто: його притягли до суду за „тунеядство". Хлопець, що є єдиним дорослим чоловіком у сім'ї, який є єдина опора для малих сестер та матері, що пригноблена тугою по ув'язненому чоловіку, з міркувань міліції — „тунеядець". Це нісенітниця. Судять його не за те, а за участь в роботі Групи. Йому загрожує не той термін ув'язнення, який передбачує відповідна стаття Карного Кодексу (максимум 1 рік). Йому загрожує доля любого політв'язня: добавки через лагерні суди, як то було з Андрієм Амальриком, як то є з Анатолієм Марченком. Останній в 1968 році був присуджений „за порушення пашпортного режиму" до 1 року ув'язнення, але і досі в засланні.

Влада відверто і нагло йде на фізичне знищення Української Гельсінкської Групи. Засуджені вже — на максимальні терміни — Микола Руденко і Олекса Тихий. Тепер засудили М. Матусевича і М. Мариновича, судять П. Вінса. На черзі, вкинутий в підвал КДБ Левко Лук'яненко. Людина найтрагічнішої судьби. Він уже відбув 17 років в тюрмі і концтаборах. Талановита людина, юрист за освітою, чутливий до чужої біди, український патріот, він майже не жив: з прожитих 50 років, 8 літ в армії, 15 років в тюрмі і концтаборах, при тому майже два місяці в камері смертників, в кайданах, 2 роки під гласним наглядом міліції.

Таким чином з 11 членів Української Гельсінкської Групи 6 уже в ув'язненні, один позбавлений громадянства і висланий за кордон. Ті четверо, що ще на волі, знаходяться під постійним негласним наглядом, у них роблять обшук за обшуком, викликають на допити і для застрашування. Їм повсякденно загрожує арешт...

Все це стало можливе лише тому, що західні учасники Гельсінкських Угод, ганяючись за тим, щоб підтримати ілюзію послаблення напруження, закрили очі на те, що радянський уряд душить тих своїх громадян, які висвітлюють порушення названих Угод. Вони не хочуть помічати і того, що з особливою жорстокістю душать кращих представників поневоленого українського народу. Ця сліпа політика ще відгукнеться великим нещастям для її творців. Як Мюнхен не допоміг уникнути війни, а наблизив її, так і політика відступів і замовчувань приведе до тяжких наслідків.

Я звертаюся до людей цілого світу:

Вимагайте від свого державного проводу неухильно додержуватись підписаних міжнародних договорів і добитись того ж самого від уряду Радянського Союзу!

Хіба можна поважати той уряд, який закриває очі на те, що його співдоговірник не виконує умов?

Хто не хоче війни, той буде відверто і сміливо добиватись виконання договорів усіми співучасниками.

Припиніть репресії проти всіх, хто вів і веде боротьбу за Правду і Законність!

Свободу незаконно ув'язненим членам Української Гелькінкської Групи, інших груп і всім політв'язням в СРСР!"

* * *

Дальше даємо деякі думки ген. П. Григоренка, які він висловив, даючи відповіді на багато поставлених питань:

— Якщо хтось думає, що суворі вироки зупинять рух, то це буде навпаки. Суворі приговори роблять людей відомими. Всі, в кого жива совість — стануть їм на зміну.

— Коли після Брежнєва до влади прийде мудра людина, то вона цього, що діється в Радянському Союзі, продовжувати не буде. Цим шляхом можна дійти тільки до краху.

— Хто має право позбавити людину батьківщини? Батьківщину людина одержує з народження. Всі мої предки працювали на тій землі. Вони і поховані там. І там моє місце — на моїй землі, з моїм народом.

— Серед політичних в'язнів українці представляють найбільший процент.

— Я не ленінець. Я знаю ленінізм... І взагалі я проти коротких назв — комуніст, ленініст, марксист. Це мені нічого не говорить. Треба знати погляди.

— Та інформація, яку я мав про еврокомунізм в СРСР, не дуже мене прихильно до них наставила.

— В Україні й інших національних республіках правозахисний рух і національний ідуть разом. В цьому рухові закладена необхідність боротьби за самостійність. Україна позбавлена самостійности незаконно. Згідно з конституцією, вона окрема республіка навіть член ООН. А фактично її позбавили цього... Треба боротись, щоби в питанні національної самостійности було ліквідовано свавілля. Щоби Україна була самостійна".

В БЕОҐРАДІ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Толі один з кореспондентів подзвонив до З. Луцької. Вона відповіла, що її „хоронителі" тількищо вийшли розглянутись, що діється. Моментально всі всіли на ліфт і поїхали на 3-ій поверх до її кімнати. Там конференція продовжилась, кореспондентам були роздані всі матеріяли. На це знову надійшли люди з „безпеки", цим разом, з озброєними поліцаями. Після вигуків їм вдалося добитися до Каркоця і провести його до кімнати, де був Антонович. Кореспонденти розійшлись. Надвечір поліція відійшла. А на наступний день ціла українська група опустила Югославію.

ДО ВІДОМА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Ідеї-Мети, якій впродовж своїх не коротких життєвих шляхів ми завжди вірно служили — вияснюємо українській спільноті своє становище та голосування проти розв'язування УНРади. Так диктує нам наша совість й глибоке почуття зрозуміння того обов'язку, який наложив на нас сам Президент, коли покликав нас на наші відповідальні пости.

Ми вповні свідомі того, що коли рішення робляться в рамках демократичного процесу, особливо в уряді, хочби в екзильному, ті рішення зобов'язують і тих, які голосували проти них. Тому у звичайних справах такі рішення приймається спокійно, без протесту, без особливого вияснення. Але розв'язання УНРади — це надзвичайна, потрясаюча і далекосягаюча подія. З цією думкою напевно погодиться чи не вся українська спільнота. Тому ми віримо, що спільнота зрозуміє й необхідність цього повідомлення, яке ми не вважаємо і ніхто інший не повинен уважати підривним актом проти Державного Центру.

Генерал Василь Филович, Член ВО та Керівник Ресорту Військових Справ

Д-р Антін Жуковський, Заступник Голови ВО та Керівник Ресорту Заовнішньої Інформації

Д-р Маруся Е. Бек, Заступник Голови ВО та Керівник Зовнішніх Зв'язків.

ЗАЯВА РЕД. ІВАНА КЕДРИНА-РУДНИЦЬКОГО

Як урядуючий голова останньої Президії УНРади стверджую, що я й окремі члени Президії та члени УНРади мали тільки приватні інформації про наради у Мюнхені у справі розв'язання УНРади та листування і телефонічні розмови, що велися у цій справі між діячами УДЦентру в Европі й Північній Америці. Але я не отримав у цій справі ні одного офіційного повідомлення, мене не запитували про мою думку у цій справ, і я до останнього дня не втрачаючи надії, що, може, проєкт декрету про розв'язання УНРади залишиться тільки непідписаним і непроголошеним проєктом, дізнався авторитетно про факт розв'язання УНРади щойно із „Свободи" з 16 березня ц.р. Тому ані я, ані інші члени останньої Президії УНРади ще не мали змоги докладно перестудіювати цей акт і зайняти до нього становище.

Як один із нечисленних живучих ще колишніх членів Армії УНР, який завжди стояв і стоїть непохитно на принципових позиціях вірности ідеалам Української Народньої Республіки, — як предсідник останньої 7-ої Сесії УНРади і як діючий голова останньої Президії УНРади, закликаю всіх однодумців згуртованих головно у Т-вах Прихильників та Сприяння УНР, як теж всіх українських патріотів-державників, які дорожать існуванням Державного Центру УНР на чужині, до збереження спокою і терпеливости у новоствореній ситуації. Покищо мені нічого не відомо, який буде дальший розвиток подій, однак треба вжити всіх зусиль, щоби розв'язання Української Національної Ради не стало поштовхом до хаотизації політичних відносин, чого бажали і бажають собі вороги української визвольної справи.

Іван Кедрин-Рудницький

ОБНОВЛЕННЯ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ракети МІРВ) можуть потрапити в кожну намічену ціль, або у кожне совєтське гніздо, де заховані в підземеллі ракети.

Під сучасну пору Пентаґон запляновує побудувати 14 субмарин „Трайдент" за 25 мільярдів, включаючи в ці кошти нові бази для цих морських підводних велетнів. На побудову ракет МХ заплановано видати 40 мільярдів долярів. Цей видаток уважають одним із найбільших в історії американського збройного будівництва.

У фаховій пресі появилися теж вістки, що дотеперішню „доктрину" адмірала Ріковера, за якою то американську морську силу слід зробити основним кістяком оборони ЗСА, перевищує теперішня більш гнучка концепція віцеадмірала Ґріффіса, яка має на меті зрівноважити теперішню „совєтську комбінацію".

Цю „комбінацію" треба прийняти, як співдію пересувних ракетних викиднів, менших брутотоннажем, але зате більших чисельністю наводних і підводних морських одиниць, масового включення в дії приземних ракет (крузел мисл) а на суходолі всю силу перекинути на максимальне розпорошення атомових і невтронних бомб на всіх важливих для ЗСА обширах їхніх союзників.

На основі оцінки В. Дж. Перри, теперішнього заступника секретаря оборони, відомого фахівця у дослідах та будівництві зброї, виходить, що совєти намагаються у багатьох випадках зрівнятися з Америкою. За його оцінкою у теперішньому стандартному розцінюванні у технічному суперництві озброєння найточніша розвідча перевірка виявила, що ЗСА ведуть перед у 18 категоріях, а совєти у 12-ох.

Досі ЗСА ведуть перед у технологічній ділянці, яка і вирівнює до певної міри, чисельну перевагу совєтів в конвенційній та людській силі. Але ж цей фахівець теж і перестерігає, що коли ЗСА не використовуватимуть своєї технологічної переваги із такою самою агресивністю, як це робить постійно Москва, американська перевага може припинитися і пічне відставати.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

НИКОЛА БАЛА член УНС Відд. 341 Т-ва ім. Ю. Головінського в Віндзорі, Онт. Канада, помер 2 січня на 75 р. життя. Нар. в 1903 р. в с. Коцюбинці, пов. Копичинці, Україна і став чл. УНС в 1958 р. Залишив у смутку дружину Анну, сина Романа з дружиною Марґаретою, дочок Надю з мужем Йосифом і Орисю та 6 внуків. Похорон відбувся 5 січня 1978 р. на цвинтарі Interment Heavenly Rest в Віндзор, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Хрін, секр.

СТЕПАН ВОВЧУК, член УНС Відд. 158 Т-ва ім. Б. Хмельницького в Брукліні, Н. Й., помер 25 вересня 1977 на 73 р. життя. Нар. в Тростянці Малім, Зах. Україна і став чл. УНС в 1961 р. Залишив у смутку сестри Анну Евгенію, Евдокію з родинами та ближчу і дальшу родину в Канаді і Україні. Похорон відбувся 29 вересня 1977 р. на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ТАРЗАН, Ч. 7925. Мавпа принесла вістку

Чи ми не повинні розпочати нові розшуки за летовищем, Тарзане?

Зачекайте! Я покличу моїх приятелів-звірят! Раптом Нкіма плигає в руки Тарзана і кричить: „Тармангані"! Мавпа знайшла піратів!

Тепер покличу назад Тантора і тоді можемо вирушати в дорогу!